ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΧΩΡΙΟΥ ΤΟΥ κ. ΣΤΑΜ. ΣΤΑΜ.

Η ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Η'.

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Ἡ ἐκκλησίτσα αὐτὴ ἦταν παλιὰ καὶ ἐγκαταλελειμμένη. Τὰ παράθυρα κι' ἡ πόρτες της ἔμεναν ἀνοιχτὰ καὶ χαλασμένα, σὰν νὰ περίμεναν πάντα, νύχτα καὶ μέρα, νὰ δώσουν ἄσυλο καὶ καταφύγιο σ' ὅλους ὅσοι κινδύνευαν, σ' ὅλους ὅσοι πονοῦσαν..

Ὁ Παπατράντας ὁ γκαρόψυχος...

Τότε μιὰ ἰδέα πέρασε ἀπὸ τὸ νοῦ τοῦ Γιάννου, γρήγορη σὰν ἀστραπή.

Νὰ καταφύγη στὸ ἐρημοκκλῆσι. Καὶ διηύθυνε ἀμέσως πρὸς τὰ ἐκεῖ τὸ φορτωμένο ζῶο του, χτυπῶντας το μὲ τὸ ἕνα του χέρι.

Μόλις πέρασε τῆς ἐκκλησιᾶς τὴν πόρτα καὶ μ' ἕνα πήδημα βρέθηκε μέσα στὴν ἐκκλησιά, ὁ γάτος ἄφρισε κι' ἀγρίεψε κι' ἔγινε ἕνα φωτεινὸ σύννεφο, σὰν ν' ἀναλύθηκε σὲ σπίθες, σπίθες ποὺ τοῦ θάμπωσαν τὰ μάτια, καὶ χάθηκε ἀπὸ πάνω του.

Μὰ ὅλη τὴ νύχτα ἀπόξω ἀπ' τὸ ἐκκλησάκι ἔμεινε κι' ἐνιαούριζε. Καὶ τὸ πρωΐ, σὰν ἔφεξ' ὁ Θεὸς καὶ λάλησαν τὰ κοκόρια, βγῆκε κι' ὁ Καλύβας ἀπὸ τὴν ἐκκλησιὰ καὶ στὴ θέσι ποὺ βρισκόταν ὁ γάτος καὶ νιαούριζε, εἶδε δυὸ τρία μαῦρα κάρβουνα, ξερὰ ἀποκαΐδια!...

* * *

Ἄναψ' ἔτσι ἡ κουβέντα γιὰ καλά.

Τότε θυμήθηκαν στὸ χωριὸ καὶ τὸν Παπατράντα, τὸν «ἀφορισμένον», ὅπως τὸν ἔλεγαν.

Σύννεφα μαζεύτηκαν οἱ διαβόλοι ὅταν ξεψυχοῦσε, γιὰ νὰ τοῦ πάρουν τὴν ψυχή. Τόσο μεγάλο ἦταν τὸ κακό, ποὺ τὴν ὥρα ποὺ ἔβγαινε ἡ καταραμένη του ψυχή, ἐβούλιαξε τὸ σπίτι του.

Κι' ὅταν ἔπειτα τὸν ξάπλωσαν στὸ φέρετρο κι' ἔβαλαν ἐπάνω ἀπὸ τὸ πρόσωπό του τὸν «ἀέρα», ὅπως συνηθίζουν γιὰ τοὺς παπάδες, ὁ «ἀέρας» πῆρε φωτιὰ καὶ κάηκε!...

Μὰ ἦταν τόσο κακὸς ὁ μαυρόψυχος παπᾶς, ποὺ καὶ πεθαμένος ἔδειξε τὴν κακία του.

Εἶχε γκρίνιες, ὅταν ζοῦσε, μὲ μιὰ γειτόνισσά του, τὴ Θύμενα τὴν Κοκολιά, γιὰ κάποιο χωράφι. Συγγενεῖς ἀπὸ ἀδερφοξαδέρφια ἦσαν. Ἐκείνη φτωχειὰ καὶ κακομοιριασμένη, εἶχε δυὸ-τρεῖς πῆχες γῆ, ποὺ χωράφια τὶς ἔλεγε, καὶ ψευτοζοῦσε, δουλεύοντας καὶ μεροκάματο καὶ πλέκοντας ξένα ροῦχα.

Μὰ ὁ «γκαρόψυχος» ὁ παπᾶς κι' ἀπ' αὐτὰ θέλησε νὰ φάη. Καὶ τὴν ἀπειλοῦσε κι' ἐφώναζε. Καὶ στὸ τέλος, ἄρρωστος καὶ γκοσμαχῶντας, «μὲ τὴν ψυχὴ στὸ στόμα», πήγαινε καὶ τὴ φοβέριζε.

— Δῶστα, σοῦ λέω, τὰ χωράφια μὲ τὸ καλό, γιατ' ἀκριβὰ θὰ τὰ πληρώσης!...

Κι' ἐκείνη ἡ κακομοῖρα ἔδειχνε τὸν οὐρανό:

— Δὲν 'νομάζεις καὶ Θεό, παπᾶ μου! Τὰ γονικά μου χτήματα θὰ μοῦ πάρης;... Καὶ τί θὰ γίνω ἐγὼ ἡ ἔρμη κι' ὀρφανή;..

— Δῶστα, ἂν θὲς μὲ τὸ καλό, γιατὶ θὰ σὲ πετάξω μὲ τὴ βία!...

— Δὲν χόρτασες, παπᾶ μου, τόσα ποὺ ἀπόχτησες καὶ χάρηκες στὴ ζωή σου, καὶ τώρα, μὲ τὸ ἕνα πόδι σου στὸν τάφο, ἔρχεσαι νὰ φᾶς τὸ χτῆμα τῆς φτωχιᾶς!...

«Μὲ τὸ ἕνα πόδι στὸν τάφο!». Θύμωσε ὁ παπᾶς.

— Καὶ πεθαμένος, τῆς εἶπε, θὰ σὲ κυνηγάω!

— Ὑπάρχει Θεός, τοῦ ἀπάντησε ἐκείνη, καὶ γιὰ τοὺς φτωχούς!

Καὶ ὑπάρχει μὲν Θεὸς γιὰ τοὺς φτωχούς, ἀλλὰ ὑπάρχει καὶ Σατανᾶς γιὰ τοὺς ἄδικους. Τὴ νύχτα λοιπόν, μιὰ ὥρα πρὶν νὰ ξεψυχήση ὁ παπᾶς, ὁ γκαρόψυχος ὁ Παπατράντας, καὶ περιέλθη στὴ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ, καὶ καθὼς ἡ Θύμενα ἡ Κοκολιὰ κοιμόταν κουρασμένη στὸ φτωχικὸ στρωσίδι της, ἄκουσε ἕνα θόρυβο καὶ μιὰ ὀχλαγωγὴ μεγάλη ἀπ' ἔξω ἀπὸ τὸ σπίτι της. Τρίξανε καὶ στενάξανε ἡ πόρτες κι' ἄνοιξαν μόνα τους τὰ παράθυρα. Καὶ τότε ἕνα ἀερικὸ τὴν πῆρε ἔξω ἀπὸ τὸ σπιτάκι της καὶ τὴν ἔφερνε, χωρὶς νὰ καταλαβαίνη πῶς, ἔξω στὰ χωράφια...

Ἦταν ὁ Παπατράντας, ὁ καταραμένος, ποὺ κρατοῦσε τὸν λόγο ποὺχε πεῖ στὴ Θύμενα.

Σὰν πῆγαν οἱ διαβόλοι νὰ πάρουν τὴν ψυχή του, τοὺς πῆρε καὶ πῆγε νὰ τιμωρήση τὴν ξαδέρφη του...

Καὶ τὸ πρωΐ ἡ Θύμενα ἡ Κοκολιὰ βρέθηκε ὁλόγυμνη, «τσιτσίδι», ὅπως τὴν ἔκανε ἡ μάνα της, ἀπάνω σὲ κάτι θυμωνιές, ὄξω στὰ χωράφια!...

Πώ!... Πώ!... Ντροπὴ καὶ γάνα τῆς κακόμοιρης, νὰ ἰδῆ ἡ ἀργατιὰ τὰ κρέατά της!

Τρύπωσε μέσα στ' ἄχυρα καὶ δὲν βγῆκε ἀπὸ κεῖ παρὰ τὸ βράδυ, ὅταν σκοτείνιασε καὶ νύχτωσε καὶ τῆς ἔφεραν ροῦχα νὰ φορέση!...

Μὲ κύτταζε, σὰν νὰ μὲ κορόϊδευνε, μὲ τὰ εἰρωνικά του μάτια...

* * *

— Μωρὲ νὰ ἰδῆτε τί ἔπαθα κι' ἐγώ, εἶπε κι' ὁ Κουτσονικόλας, ὁ Μπεκρῆς, μιὰ βραδειὰ ποὺ κοιμήθηκα στῆς Ἀπλωτῆς τὸ Μοναστῆρι.

«Ἀνθρωπινὸ «κρέας» μοῦ μύριζε ἐκεῖ καὶ πῆγα τάχα κι' ἐγὼ στὴ λειτουργία. Ἀπὸ δῶ τὴν ἔχω, ἀπὸ κεῖ τὴν ἔχω, τὴν κρύβω στὸ κελλὶ ποὺ θὰ κοιμώμουν τὴν Παλουκοβίτισσα!... Ἦταν μιὰ ἀνδρογυναικάρα ὥς ἐκεῖ πάνω, μ' ἕνα ἄσπρο μαντῆλι στὸ κεφάλι της καὶ ἄσπρες κάλτσες στὰ πόδια!...

Μαζεύτηκαν ἔξω ἀπ' τὸ κελλὶ καὶ φουρλάτιζαν ὅλη νύχτα σὰν ἄλογα!...

Οἱ καλογέροι εἶνε ἄνθρωποι τοῦ Θεοῦ, μὰ ἔχουν καὶ μὲ τὸν Σατανᾶ νὰ κάνουν! Καὶ μυρίστηκαν «τὴν ἐξ ἧς ἡ ἁμαρτία ἔρχεται», ὅπως ὁ γάτος μυρίζεται τὰ ψάρια!... Καὶ μαζεύτηκαν ἔξω ἀπ' τὸ κελλὶ καὶ «φουρλάτιζαν» ὅλη νύχτα σὰν βαρβάτα ἄλογα, καὶ ποδοχτυποῦσαν. Μόνο ποὺ δὲν χρεμετίζανε. Καὶ καμμιὰ φορὰ μοῦ χτυπήσανε τὴν πόρτα.

— Εὐλογημένε, θέλεις τίποτα;

— Ὄχι, εὐχαριστῶ, ἅγιε πάτερ. Τὴν εὐχή σου!

Κι' ἔπειτα ἀπὸ λίγο, ἄλλο χτύπημα.

— Εὐλογημένε, σὺ μᾶς ζήτησες;

— Ὄχι, ἅγιε πάτερ!

Ὡς ποὺ εἶδε κι' ἀπόειδε ἡ χωριάτισσα καὶ θέλησε νὰ φύγη...

— Μωρὲ ἀμάν! Μωρὲ ζαμάν! Ποῦ θὰ φύγης μοναχὴ σου τέτοια ὥρα, κι' ἀπὸ ποῦ;

Τίποτα αὐτή.

— Νὰ φύγω καὶ νὰ φύγω!...

— Μά, χριστιανή μου, τὸ χαγιάτι ἀπ' ἔξω εἶνε γεμάτο καλογέρους ποὺ παραφυλᾶν!...

— Θὰ κατέβω ἀπ' τὸ παράθυρο!

Καὶ πιάστηκε καὶ κατέβηκε ἀπὸ κεῖ. Ἦταν καὶ μιὰ μουριὰ ἀπ' ἔξω καὶ βοηθήθηκε.

Μὰ ἦταν, ὅπως σᾶς εἶπα, ἀντρογυναικάρα. Πήδησε κάτω σὲ κάτι σβουνιές, δρασκέλισε τὴ μάντρα τῆς Μονῆς καὶ χάθηκε μέσα στὸ σκοτάδι.

Στὸ κελλὶ δὲν ἔμεινε πειὰ παρὰ ἡ μυρωδιὰ ἀπὸ τὸ καθαρό της σῶμα καὶ μιὰ παντούφλα, ποὺ ἀπὸ τὴ βιάσι της τῆς ἔπεσε...

Γιὰ νὰ ἡσυχάσω ἀπὸ τοὺς καλογέρους, ἄνοιξα τὴν πόρτα καὶ βγῆκα μὲ τὸ φῶς ἔξω.

— Θέλετε τίποτε, ἅγιοι πατέρες; ρώτησα.

Ἐκεῖνοι μπῆκαν τότε στὸ κελλὶ κι' ἄρχισαν νὰ ὀσμίζονται σὰν κυνηγάρικα σκυλιὰ καὶ νὰ κυττάζουν δεξιὰ κι' ἀριστερά.

— Καὶ πεθαμένος θὰ σὲ κυνηγάω! τῆς εἶπε.

Πώ!... πώ!... Ντροπὴ καὶ γάνα τῆς κακόμοιρης!...

ΣΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ: Ἡ συνέχεια.